

MACHNAĆ (6) *vb pf*

a *pochylone*.

fut 3 sg mächnie (4). ◇ praet 3 sg m mächnął (1). f mächnęła (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI i XVIII w.

Wykonać czymś szybki ruch w powietrzu, poruszyć, kiwnąć (6) :

machnąć nad czym (1): Kiedy kxiądz machnie nad głową To iuż rofgrzefeniem zową. RejKup k7.

W przeni (4) :

Zwrot: »machnąć kosą« [o śmierci] [szyk zmienny] (4): RejKup Fv; Która [śmierć] ná którą ftroneę gdy machnęła kofą/ Toś vřrzał iáko łnopie ná kupę ie nioła. RejWiz 83, 83v, 84v.

a. *Uderzyć; tu w przeni [kogo po czym] (1) : Szpetnie cie ten máieran po zawoyku machnął. RejWiz 84*

Formacje współrdzenne cf MACHAĆ.

Cf MACHNIENIE

ZZa